

SABATES DESCOLORIDES

A la ciutat d'Abans-d'ahir no existien els colors, fet que nosaltres homes i dones del segle XXI se'ns fa impossible d'imaginar. No hi havia ni blau ni vermell ni taronja ni groc. Només existien les tonalitats incloses entre el negre i el blanc. Està clar, però, que gaudien d'altres avantatges. Conservaven entre altres les olors i els gustos i els sons i les cançons. En el país d'Abans-d'ahir hi vivia la Vela, una nena de deu anys a qui li encantava escriure. Endinsada en les seves paraules creava històries que a qualsevol adult que les hagués llegit li haguessin sobtat, ja que el nivell que garantia aquella menuda en els seus escrits era ben bé, de l'edat d'un universitari. Si en aquell moment els seus pares haguessin parat de treballar ni que fos un segon per contemplar els textos de la petita, ara segurament viurien envoltats de luxos de tota mena i les millors de les comoditats.

Un dia mentre el seu pare es cordava les sabates, la Vela li va demanar si podia fullejar un poema que acabava de redactar. El pare enfurismat li va arrencar el paper i va escridassar la nena per haver endarrerit el seu matí en aquella ximpleria. Aleshores va continuar cordant-se les sabates. Sabates negres, amb cordons blancs i una llengüeta grisa. Eren lletges, buides, no mostraven cap originalitat ni descrivien tampoc quin capital podia arribar a tenir. Feien la seva funció i res més. La Vela se'n va anar trista cap a la seva habitació blanca amb ratlles grises.

L'endemà al matí, quan el seu pare va acabar de d'arreglar-se les sabates i l'estrident so de la porta tancant-se va finalitzar, es va cordar les seves botes amb estampat floral, va agafar el seu quadern amb tots els seus escrits i es va dirigir a casa del veí més pròxim per veure si aquest es parava a llegir com a mínim un dels seus poemes o si havia de concloure, per tant, que tots els adults eren iguals.

- Toc, toc - Va sonar i la porta es va obrir immediatament
- Hola Vela, què fas tu per aquí?- Va contestar la veïna tot degustant un caramel de la forma més llefiscosa i bruta que la Vela havia arribat a observar mai.
- Hola! M'agradaria, si fos vostè tan amable, demanar-li la seva opinió sobre un dels meus textos, ja que m'agrada força escriure i els meus pares no tenen temps de fullejar-los.
- Veuràs, bonica, ara estic ocupada preparant aquests caramels per al meu fill i no tinc temps perquè pateixo per si se'm cremen. Vull dir, ja saps que un caramel cremat no val pas per res. - Va dir la veïna amb un to de veu no prou decidit com perquè la Vela es quedés conforme amb aquella resposta. A més, la Vela va pensar que per la forma com

s'estava menjant els dolços, poc importava com de cremats estiguessin, ja que si tenia la necessitat de barrejar el sucre amb tanta saliva per a, d'alguna manera poder empassar aquella massa dura i empalagosa, molt delitosos no estarien.

Va decidir que aquella dona perepunyetes no mereixia llegir els seus paràgrafs. Així doncs, va continuar tocant casa per casa per veure si en algun indret d'aquella ciutat algú tenia una mica de temps. Malauradament, no va tenir sort en cap d'elles. Però això no li va fer perdre l'esperança. Va continuar avançant i repetint la mateixa frase a cada porta que tocava:

Hola! M'agradaria, si fos vostè tan amable, demanar-li la seva opinió sobre un dels meus textos, ja que m'agrada força escriure i els meus pares no tenen temps de fullejar-los.

Tan animada anava que va acabar per perdre's. Va arribar tan lluny que fins i tot va canviar de ciutat. El cartell que indicava el nom del poble posava: 'Demà passat' i el més sorprenent d'això era que les coses tenien altres tonalitats a part de blanc i negre. La gespa en comptes de ser d'un gris més aviat clar era d'un verd apassionant. Les cases eren cadascuna d'un color diferent i fins i tot el cel ara era blau. Va quedar perplexa. Així, ara més entusiasmada que mai, va tocar la primera porta que va veure i va repetir la frase que tenia gravada a la retina:

- Hola! M'agradaria, si fos vostè tan amable, demanar-li la seva opinió sobre un dels meus textos, ja que m'agrada força escriure i els meus pares no tenen temps de fullejar-los

Es va sorprendre en veure una parella de dues noies d'uns vint anys obrint la porta. Però el que més la va sorprendre és que totes dues portaven unes sabates verdes, amb els cordons taronges i la llengüeta groga, va somriure. Una de les noies la va mirar de dalt a baix i li va contestar:

- Hola, petita, pel color de la teva roba suposo que seràs d'Abans-d'ahir. T'agradaria passar i llegir-nos algun dels teus textos?

La Vela, tot i que seguia una mica desconcertada pels colors que de cop i volta la seguien a tot arreu va assentir i es va dirigir cap a dins de la casa de les noies amb les sabates de colors.

Els ulls de la menuda van quedar enamorats en veure que aquella casa estava plena de prestatgeries i entre elles, llibres de tots colors i de totes les formes. Aquell fet la va confondre, ja que a la seva ciutat només existeixen les enciclopèdies i els diccionaris. Totes les altres tipologies textuais estaven censurades. Aleshores, es va decidir a preguntar a les joves com és que guardaven tants llibres a casa seva, i elles li van explicar que aquell indret era una llibreria. Tot seguit, van llegir tots i cadascun dels textos que la Vela havia escrit. Al principi no es podien fer a la idea que aquella nena de deu anys pogués haver escrit d'una manera tan sublim. Després, es van quedar tota la jornada explicant a la Vela totes les curiositats de Demà passat. Allà les persones podien vestir del color que volguessin, escriure el que volguessin i estimar a qui volguessin.

Aquella mateixa tarda, la van portar a celebrar una tradició que es repetia cada any a aquella ciutat. Es tractava d'una diada on una agrupació de gent de tota la ciutat, es dedicava a pintar tot allò que s'anava descolorint o que simplement mai havia arribat a tenir color. Pintaven esglésies, escoles privades, estacions de policia i, fins i tot, pintaven bancs i diners. De fet, a Demà passat els fastigiejaven els diners. Creien fermament que els diners tenien el valor que les persones els donaven. Igual que nosaltres, les persones, acceptem l'amor que creiem que valem.

La Vela va passar allà la nit, aquella ciutat l'havia alienat. Mai s'havia sentit tan compresa i estimada. Malauradament, però, allò no era casa seva i tot i que els seus pares no li prestaven l'atenció que es mereixia, al cap i a la fi, eren els seus pares. L'endemà, la parella la va acompanyar a casa, amb els seus pares tristos i la seva habitació blanca amb ratlles grises. Els seus pares, en veure el desordre que havia desencaminat la Vela a la seva monòtona quotidianitat, la van castigar sense poder sortir de casa durant cinc anys i ella va tornar a agafar la tonalitat fosca i amarga que li corria per les venes.

Els anys passaven i amb els anys, la foscor anava colapsant tots els racons d'aquella casa. Aquelles petites "rialles" que anaven dels flancs dels llavis a la galta que es tensava deformatament fins que intentava simular una cosa similar a un somriure i que havien protagonitzat alguns nadals de la seva infantesa, es van acabar. Les flors grises es van pansir i les llàgrimes van acabar convertint-se en una capa més de pell.

El dia abans del seu quinzè aniversari, els seus pares se la van trobar a la banyera on dominava el negre i la pell pàl·lida de la Vela havia perdut tot el seu petit índex de color. Era morta. La sang s'havia derramat per l'enrajolat d'aquell lavabo i les esquerdes de les rajoles havien quedat tintades de color atzabeja. Semblava com si cada segon que passés en aquella cambra es tornés més freda. Olorava a metall aspre i tot i que el cos no hi portava massa estona la flaire de putrefacció i descompost ja colapsava les parets d'aquella casa. A terra hi havia una nota escrita amb vermell. Aquell bolígraf roig havia estat l'únic color que havia vist la Vela en els darrers cinc anys i era l'únic record que havia pogut amagar dels seus pares abans de ser castigada. La melancòlica carta deia:

“Em quedaré per sempre a Abans-d'ahir, però espero que vosaltres agafeu unes sabates de colors i per fi veieu el món com jo. Prefereixo morir en blanc i negre que no poder viure en colors.”